DIRECTOR
CARLES CAPDEVILA

DIRECTORS ADJUNTS
IGNASI ARAGAY, ARIADNA TRILLAS

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ, CATALINA SERRA

EDICIÓ PAPER
JORDI CORTADA
EDICIÓ DIGITAL
SÍLVIA BARROSO
POLÍTICA FERRAN CASAS
INTERNACIONAL MARC VIDAL, CARME COLOMINA
ECONOMIA ÀLEX FONT
SOCIETAT JOAN SERRA
CULTURA LAURA SERRA
COMUNICACIÓ ÀLEX GUTIÉRREZ
ESPORTS TONI PADILLA

DELEGACIÓ A MADRID
JOAN RUSIÑOL
DELEGACIÓ A BRUSSEL·LES
LAIA FORÈS
LLENGUA ALBERT PLA
DISSENY CRISTINA CÓRDOBA
FOTOGRAFIA FRANCESC MELCION, XAVIER BERTRAL
COMUNITATS GUILLEM CARBONELL
TECNOLOGIA MARC CAMPRODON

EDICIÓ DE PREMSA PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS
DIRECTORA GENERAL
MARTA MARRÓN
DIRECTOR DE NEGOCI
ORIOL CANALS
(SUBSCRIPCIONS, DISTRIBUCIÓ I PROMOCIONS)
DIRECTORA DE MÀRQUETING I COMUNICACIÓ
MABEL MAS
DIRECTORA FINANCERA
FOIX VALDÉ
DIRECTOR COMERCIAL
SERGI GERMÁN
DIRECTOR SISTEMES I PRODUCCIÓ
SERGI RUIZ

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR: 902 281 110

CORREU ELECTRÒNIC: info@ara.cat

TEXT LEGAL
Edicions de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplements i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

DL.: B-42598-2010
ISSN: 2014-010X

LA CITA

"Res fa més mal que pagar un impost sobre ingressos... Excepte no tenir ingressos sobre els quals haver de pagar un impost sobre ingressos"

Lord Thomas Robert Dewar

EL DIARI D'AHIR

La desfeta del Dream Team: En la informació de la pàgina 33 sobre la selecció de bàsquet dels Estats Units i l'ombra del Dream Team, es va publicar que l'equip nord-americà només ha deixat de guanyar l'or olímpic "fa vuit anys a Pequín". Els anys són correctes però no la ciutat, que era Atenes.

Una altra cimera modesta

CARLES BOIX
PROFESSOR UNIVERSITAT PRINCETON

Contràriament a l'exageració que han fet servir la gran majoria dels mitjans a l'hora d'interpretar la reunió del Consell Europeu de la setmana passada, els acords en matèria bancària i fiscal que van consensuar els líders europeus es poden resumir amb dos adjectius: modestos i ambigus.

És cert que en l'àmbit bancari Espanya ha aconseguit una victòria relativa. El Fons Europeu d'Estabilitat Financera es podrà utilitzar directament (i no a través de l'Estat, com havia estat acordat feia poques setmanes) per recapitalitzar els bancs en fallida. Ara bé, aquesta mesura, dirigida a reduir el deute públic i la prima de risc d'Espanya, només entrarà en vigor un cop s'estableixi un sistema de supervisió bancària a nivell europeu i, per tant, no abans de finals d'any. Mentrestant, l'Estat haurà d'endeutar-se directament i traspassar els diners als bancs. És per això que el govern espanyol, amb el seu tacticisme habitual d'efectes explosius als mercats, ha plantejat, tan bon punt acabada la cimera, endarrerir el rescat bancari fins a l'octubre o novembre.

DANIDE

Més enllà de la concessió feta *in extremis* al govern espanyol, que ha jugat de manera implacable la carta de l'amenaça d'una explosió nuclear (l'única cosa que saben fer els governs i polítics incompetents), l'acord europeu conté tres punts negatius. En primer lloc, reforça –al meu entendre, desafortunadament– el principi de rescat públic dels bancs. Amb la crisi, els bancs han rebut, en nom del risc sistèmic que suposa la seva fallida, un tracte diferencial tant a Europa com als Estats Units. En comptes d'una economia de mercat amb regles idèntiques per a tothom i en què qualsevol empresa privada que fa fallida ha de liquidar el seu negoci, hom ha consagrat un sistema desigual en què algunes organitzacions mantenen vincles directes i privilegiats amb el poder polític que fan servir per entorpir el principi de lliure competència. En segon lloc, l'acord desactiva una condicionalitat que forçava els estats del sud a reformar les seves economies. Per acabar, com que fa Espanya (i tots els estats de la Unió) coresponsable de tot el deute bancari (en proporció al seu pes econòmic), pot generar més deute públic espanyol fàcilment en el cas que més bancs europeus (per exemple, els francesos) també facin fallida.

L'acord bancari té una dimensió positiva, almenys potencialment. El Consell Europeu s'ha compromès a establir un mecanisme de supervisió europeu. Atès que el llenguatge del document final és d'una gran vaguetat, aquesta supervisió podria anar des d'una comissió amb representació paritària de tots els estats a una agència reguladora independent, inserida en el BCE.

La primera solució seria la típica olla de cols de la UE on cada estat procura defensar el seu tros de territori i fer contentes les seves empreses *nacionals*. En canvi, una agència independent podria trencar la relació simbiòtica entre estat i bancs que ha caracteritzat Espanya, en què els polítics col·loquen els seus amics (o a ells mateixos) als consells d'administració dels bancs i en què els bancs capturen o intenten capturar els polítics. No em refereixo només a les caixes, tot i que és el cas més conegut, sinó a tot el sistema bancari en general. Aquestes connexions entre política i economia, juntament amb la tendència dels darrers anys a concentrar el negoci bancari en poques mans, tenen un efecte pervers. Calculant que el seu banc compta amb suport públic i que és massa gros per deixar-lo caure, el banquer no resisteix fàcilment la temptació de donar suport a operacions amb un alt component de risc i de participar en bombolles immobiliàries com la dels darrers quinze anys.

Si la supervisió bancària europea pren la forma d'una agència independent, a Espanya podria trencar-se la relació simbiòtica entre polítics i bancs

Si l'acord en l'àmbit bancari suposa el primer pas cap a l'europeïtzació del deute (i, per tant, la trista catalanització d'Alemanya), en l'àmbit estrictament fiscal la cimera no s'ha desviat gaire de l'*statu quo*. En primer lloc, el Consell Europeu ha promès un increment de despesa (en infraestructures) equivalent a l'1 per cent del PIB europeu. És una proposta –de factura francesa i reminiscències de pla E de Zapatero– que tindrà un impacte menor.

En segon lloc, els líders europeus han acordat utilitzar el sistema europeu d'estabilitat financera "d'una manera flexible i eficient per estabilitzar els mercats dels estats membres". Aquesta clàusula ha estat celebrada a la perifèria europea com un gran èxit de Monti perquè se suposa que redueix la condicionalitat estricta i la intervenció des de la UE que venia associada amb la compra europea de deute públic dels països rescatats. Tanmateix, jo no hi veig altra cosa que una fórmula absolutament etèria que, a més, s'estavellarà contra la paret constitucional alemanya. Cal recordar que, en la sentència de setembre del 2011 sobre el fons d'estabilització europeu, el Tribunal Constitucional alemany va insistir que el govern alemany no podia sotmetre's de manera automàtica a cap sistema d'obligacions financeres supranacionals sense l'aprovació *ex ante* del Parlament alemany. I encara es tracta d'una paret molt alta de saltar.